

Een kwart eeuw KNBV en het bosbouwbeleid

P. R. Schütz

Ter gelegenheid van het 50-jarig jubileum in 1960 schreef ir. F. W. Burger de geschiedenis van de Koninklijke Nederlandse Bosbouw Vereniging (NBT 32: 339). Dit is een soort vervolg daarop. Maar niet van hetzelfde kaliber. Dat kan ook niet. Zoals Burger dat deed, dat was uniek. Mijn verhaal lijkt mij tamelijk lang en ik heb nog wel zo veel overgeslagen. Waar heb ik naar gekeken? Gebaseerd op het NBT keek ik naar het bosbouwbeleid in Nederland en naar de rol die de vereniging daarin heeft gespeeld. Uit de verslagen lijkt die rol vaak maar summier. Het Bosschap, en anderen, hebben veel vaker van zich laten horen. Maar de vereniging was er op de achtergrond wel altijd bij en had dus gelegenheid om invloed uit te oefenen.

Waar in het hierna volgende verhaal over "de vereniging" of over "het tijdschrift" gaat wordt altijd, uiteraard, bedoeld onze vereniging en dit tijdschrift.

Na het 50-jarig jubileum ging het dagelijkse leven voor bosbouwer en boseigenaar gewoon door, met alle zorgen die erbij horen. Th. C. Oudemans schreef een stuk in het tijdschrift waarin hij zijn beklag deed over de ontwikkeling van de financiële lasten in de bosbouw (NBT 33: 21 en 337). Die lasten bestonden voornamelijk uit lonen die steeds maar stegen en die hij dan ook houtverslindend noemde: een bosarbeider kostte in 1960 zijn werkgever per jaar de opbrengst van 150 m³ hout! Maar ook andere kosten stegen zoals onderhoud en de omzetbelasting, en hij concludeerde dat de bos- en landgoedbezitter heel wat minder in tel is bij de overheid dan de Nederlandse boer terwijl die bos- en landgoedbezitters de goedkope rentmeesters zijn van het algemeen belang. En hij pleitte voor een tegemoetkoming van de overheid, met name op fiscaal terrein, wilde het bos zijn vierledige taak kunnen blijven vervullen.

De nieuwe Boswet kwam in dat jaar ook uitgebreid aan de orde bij verschillende gelegenheden. Aan het ontwerp van de wet was reeds in 1958 in het tijdschrift aandacht besteed maar op 7 maart 1961 schreef het Bosschap een commentaar op de wet (NBT 33: 141), vlak voor de behandeling in het parlement, waarin waardering geuit werd voor het systeem van meldingen en herplantplicht en voor het instellen van een Bosbouwvoorlichtingsraad, maar waarin tegen twee zaken

uitdrukkelijk bezwaar gemaakt werd. Dat was in de eerste plaats tegen de bevoegdheid van lagere publiekrechtelijke lichamen ten aanzien van de gehele wettelijke regeling, wegens gebrek aan deskundigheid bij de gemeente, en ten tweede tegen de gedeeltelijke schadevergoeding bij het opleggen van een kapverbod. Het Bosschap pleitte in zo'n geval voor volledige schadeloosstelling, want het ging om het rechtsstreeks ingrijpen van de overheid in de normale economische bedrijfsvoering, te weten een verbod om te oogsten.

De activiteit van Bosschap was niet voor niets, naar de mening van S. J. Halbertsma (NBT 33: 172). Hij schreef dat "dankzij het onvermoeibaar strijden van de Kamer" aan de wensen van het Bosschap bijna geheel was voldaan. Maar hij meldde wel dat tijdens de discussie bosbouw en natuurbehoud soms lijnrecht tegenover elkaar stonden.

In 1962 stond de Studiekringdag in het teken van de afzetmogelijkheden van inlands hout. Ir. A. J. Grandjean gaf daarbij een prognose van de houtproductie in Nederland gebaseerd op de ontwikkeling in bestaande bossen in vier bosgebieden. Tegenwoordig ging het hier om 191 000 ha bos waarvan 150 000 ha productief. Hij concludeerde dat niet alleen op dat moment de werkelijke houtoogst uit velling en dunning in ons land nog aanzienlijk beneden de potentiële productie lag, maar dat ook in het jaar 2000 de houtoogst nog niet het peil van de bijgroei zou kunnen bereiken en dat pas tegen het jaar 2060 de houtkap de grootte van de bijgroei zou benaderen op een niveau van 1,5 miljoen m³. Hij voegde daar echter aan toe dat eisen van natuur-schoon en recreatie en een eventuele afname van het bosareaal daar een tegengestelde invloed op zouden kunnen hebben.

1962 was verder het jaar dat de ontwerp-Natuurbeschermingswet aan de Tweede Kamer werd aangeboden. Vice-voorzitter A. Stoffels zei daarover op de voorjaarsvergadering dat hij verwachtte dat deze wet het staatsblad niet zonder hindernissen en zeker niet snel zou bereiken. Ook het Bosschap had zich over dat onderwerp al kritisch uitgelaten. "Nog geen jaar nadat de Boswet in het Staatsblad is verschenen wordt wederom een wettelijke regeling voorgesteld ter bewa-

ring van natuurschoon van bossen en andere houtopstanden," merkte het schap met enige verbazing op en sprak vervolgens de mening uit dat de wetgever de bewaring van natuurschoon, voor zo ver het betreft bossen en andere houtopstanden, uitputtend had geregeld in de Boswet. Daarom bestond er volgens het Bosschap geen behoefte aan een nadere regeling terzake in de natuurbeschermingswet.

Op 9 maart 1963 was er een ere-promotie in de bosbouw. De nieuwe doctor was ons lid Th. C. Oudemans. Hij eindigde zijn aanvaardingsrede met de volgende woorden: "Ik ben aan het einde gekomen, maar ik hoop niet aan het einde van het particulier initiatief dat al meer dan 100 jaren actief is geweest. Gesteund

door het wetenschappelijk onderzoek van deze Hogeschool, moet de particulier naar ik innig wens in de gelegenheid worden gesteld enthousiast mee te werken tot behoud van het bos tot in lengte van dagen." Met dat laatste doelde hij op de fiscale moeilijkheden die de particuliere boscopstouwer boven het hoofd hangen en waar Oudemans zich altijd tegen had afgezet (NBT 35: 113).

In juli 1964 kondigde de redactie van het tijdschrift de komst van een nieuw tijdschrift aan. Het betrof De Populier en men schreef: "Er is in het prille voorjaar een fleurig nieuw tijdschrift ontloken," en het werd warm aanbevolen.

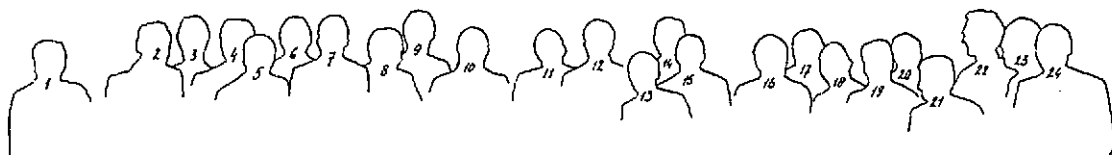
Bosbouw in Nederland is waarschijnlijk nooit een erg winstgevende activiteit geweest maar in het begin van 1964 werd de noodklok geluid. De economische situatie van het bosbedrijf was door prof. dr. J. H. Becking in de periode 1958-1962 onderzocht en al gebruikte hij zulke woorden niet, de situatie was rampzalig. In een brief aan de ministers van Landbouw en Visserij, van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen en van Financiën (NBT 36: 122) sprak het Bosschap in ieder geval van een noodtoestand en pleitte voor het instellen van een bijdrageregeling bosbouw waarbij f 60,- per ha zou moeten worden toegekend aan boscopstouwers die bij het Bosschap waren geregistreerd en waarvan de bossen waren opengesteld onder door de minister nog vast te stellen voorwaarden. Verder pleitte het Bosschap voor het op ruime schaal toekennen van renteloze kredieten ingevolge art. 9 van de Boswet als tegemoetkoming in de hoge kosten van herbeplanting.

Vervolgens bracht een interdepartementale commissie die de regering naar aanleiding van het adres van het Bosschap had ingesteld hier advies over uit. Waarnemend voorzitter Stoffels meldde dit in zijn rede ter gelegenheid van de voorjaarsvergadering in 1965 (NBT 37: 279). Wat het advies inhield wist Stoffels niet maar bij de behandeling van de begroting zei de minister van Landbouw en Visserij hierover dat het Bosschap niet in alle opzichten zijn zin zou krijgen maar dat de zaak welwillend werd bekeken.

In 1965 kondigde de Nederlandse Vereniging van Boscopstouwers aan, dat zij dat jaar de financiële deelname aan het tijdschrift zou beëindigen, al werd voor 1966 nog geldelijke steun toegezegd, bij wijze van overgangsmaatregel (NBT 37: 262). In een redactioneel commentaar in hetzelfde nummer werd geconcludeerd hoe moeilijk het is om als kleine vereniging een eigen tijdschrift uit te geven. Bestuur en redactie waren echter van mening dat wat de lezer wenst "een goed leesbaar, boeiend modern tijdschrift met een groeiende oplage" moet zijn en zegde toe hiernaar te zullen streven.

Prof. dr. J. H. Becking, voorzitter KNBV 1958-1962.

Bosbouwvoorlichtingsraad, Horsterwold, 2 september 1982

1. Ir. J. C. A. M. Bervaes, Secretaris Onderzoek Staatsbosbeheer; 2. Ir. A. Schotveld, Hoofd Bijzondere Taken SBB-Lelystad; 3. ing. G. Bruggink, Ned. Ver. van Boseigenaren; 4. Mr. B. van Vloten, Voorzitter Ned. Ver. van Boseigenaren; 5. Ir. A. J. van der Poel, Directeur De Dorschkamp; 6. Jhr. Mr. D. A. W. Tets van Goudriaan, Voorzitter Bosschap; 7. Ir. J. v. d. Bos, Directeur Bos- en Landschapsbouw Staatsbosbeheer; 8. ing. L. C. Smit, Kon. Ned. Bosbouwvereniging; 9. Mr. ing. J. H. Enker, VRO; 10. Ir. C. P. van Goor, Adj. Directeur Dorschkamp; 11. Drs. G. J. den Hartog, Secretaris Bosschap; 12. Ir. F. C. Prillevitz, Hoofddirecteur NBOR (CRM); 13. Dr. N. Slot, LaVo (L. en V.); 14. Drs. G. v. d. Lely, Algemeen Directeur Staatsbosbeheer; 15. Dr. W. M. Otto, Directeur-Generaal LaGroBo; 16. Ir. H. A. v. d. Meiden, Directeur Stichting Bos en Hout; 17. C. J. W. van Rijdsdam-EZ; 18. Ir. A. W. H. van Weelderen, Inspecteur Bosbouw Staatsbosbeheer; 19. Drs. L. van Vliet, BiZa; 20. P. Nijhoff, Directeur Stichting Natuur en Milieu; 21. Drs. J. G. Springer, Financiën; 22. Ir. P. J. van Herwerden, Directeur Externe Zaken Natuurmonumenten; 23. Jhr. Mr. ing. K. H. A. von Chrismar, Secretaris Staatsbosbeheer; 24. Drs. H. J. Tankink, Plv. Directeur-Generaal LaGroBo.

In 1966 werd op 30 maart voor de tiende keer de Nationale Boomfeestdag gevierd en J. T. M. van Broekhuizen haalde de geschiedenis nog eens een keer op (NBT 38: 54). Hoewel het idee in Nederland niet helemaal nieuw was – in de twintiger jaren werden er reeds boomplant-activiteiten voor schoolkinderen georganiseerd – was de feitelijke landelijke organisatie pas van de grond gekomen nadat de FAO daartoe een oproep had gedaan. Die oproep werd overgenomen door de vereniging en uit dat initiatief ontstond een eerste werkomité dat aan de gang ging, eerst bescheiden, met één deelnemende gemeente, namelijk Apeldoorn en 1600 kinderen in 1957. In 1964, meldde Van Broekhuizen, waren het al 120 gemeenten met 25 000 kinderen.

De voorzitter, prof. dr. ir. G. Hellinga, kon in zijn rede tijdens de voorjaarsvergadering 1966 wat meer vertellen over de inhoud van de reeds genoemde bijdragereregeling, maar hij wist toen nog niet wanneer die in zou gaan (NBT 38: 265). Bekend was inmiddels wel dat een degressieve schaal zou worden toegepast en dat voor de toekenning de minimum-oppervlakte 10 ha beheerseenheid moest zijn. Voor de eerste 50 ha zou *f* 60,- per ha per jaar uitgekeerd worden en dat bedrag zou afnemen tot *f* 20,- per ha per jaar voor die ha's boven de driehonderd. Waar de ondergrens van 10 ha vandaan kwam, was Hellinga niet duidelijk, maar hij had zijn twijfels over het nut ervan. "Even belangrijk als grote complexen zijn kleinere complexen bos die immers een grote rol spelen bij de aankleding van het landschap, ook ten behoeve van de recreatie," was zijn mening.

Op 1 augustus van dat jaar werd de Regeling inzake het verlenen van bijdragen aan beseigenaren, andere dan openbare lichamen, wier bossen voor het publiek toegankelijk zijn gesteld door de minister van CRM van kracht (NBT 38: 342). Vanuit Landbouw en Visserij was er een dergelijke regeling ten behoeve van openbare lichamen. De bedragen van de regeling waren een tientje lager dan voorzitter Hellinga in zijn rede in het vooruitzicht had gesteld "in verband met de terughoudendheid bij de Rijksuitgaven". Hellinga zou vervolgens de bedragen een druppel op een gloeiende plaat noemen en om maatregelen die hout snijden vragen (NBT 38: 412).

Hoewel al eerder melding was gemaakt van grootse plannen voor bosaanleg in het westen van het land kwam in maart 1967 voor het eerst nadrukkelijk het begrip "Randstad Holland" in relatie tot het aanleggen van nieuwe bossen ten behoeve van de recreatie aan de orde (NBT 39: 166). Vanuit de Stichting Bosbouwproefstation De Dorschkamp was er een Werkgroep Bosbouw Randstad Holland die aangaf hoe schraal de Randstad bedeeld was met natuurgebieden en open-

baar groen. Zo had de provincie Utrecht 253 m² per inwoner tegen de provincie Noord-Holland 122 en Zuid-Holland slechts 41 m². De nog steeds groeiende bevolking in dat gebied zou ook steeds meer behoefte hebben aan recreatiegebieden en men verwachtte daarom tot het jaar 2000 alleen al in de Randstad een uitbreiding van het recreatie-areaal in de vorm van stads- en stadsgewestparken met globaal 58 000 ha.

In 1967 en 1968 lijkt de toon van de rede van de voorzitter, dat was toen nog Hellinga, wat agressiever geworden (NBT 40: 3 en 265). Hij constateerde grote activiteit in de Nederlandse bosbouwwereld waar de vereniging ook aan deelnam. Doel ervan was te trachten de ongunstige toestand in de bosbouw te verbeteren. Het Bosschap was op audiëntie geweest bij de ministers van Financiën, van Landbouw en Visserij en bij de staatssecretaris van CRM en had daarbij ook vertegenwoordigers van de Beseigenaren en van de vereniging uitgenodigd. Zo waren drie bewindslieden op de hoogte gesteld van de noden in de bosbouw en Hellinga meende dat de tijd nu rijp was om met nadruk aan te dringen op enig soelaas op korte termijn van regeeringszijde, bijvoorbeeld door het opheffen van de degressie in de bosbijdragereregeling. Hellinga had sterk de indruk dat een verruiming van de honorering van de welzijnsfuncties van het bos goedkoper zou zijn dan aankoop door de overheid.

In diezelfde rede had hij het over de Natuurbeschermingswet die op 14 november 1967 ook door de Eerste Kamer was aangenomen en over de installatie van de natuurbeschermingsraad. Hij sprak er zijn ernstige teleurstelling over uit dat de vereniging geen zetel in die raad had gekregen.

Op 4 juni 1969 bood het Bosschap aan de minister van Landbouw en Visserij het rapport "Bosbouw en Bosbouwbeleid in Nederland" aan (NBT 41: 242). Aanleiding om dit rapport op te stellen waren de financiële moeilijkheden waarmee de bosbouw al jaren te kampen had. In 1967 bracht het Bosschap daarom al een advies uit inzake de structurele en economische moeilijkheden in de bosbouw. Overleg met de minister van Landbouw en Visserij over dit advies leidde ertoe dat het bestuur van het Bosschap besloot een commissie in het leven te roepen die als opdracht kreeg de problematiek nader te bestuderen en aan te geven waarop het beleid ten aanzien van de bosbouw diende te worden gericht. Namens de vereniging zaten in deze commissie ir. J. J. Mooij, drs. J. J. Krabbe en ir. J. Sipkens. In het kort kwamen de aanbevelingen van de commissie op het volgende neer: De overheid moet op korte termijn herbebossingsbijdragen gaan toekennen, de overheid moet premies op onrendabele dunningen gaan toekennen, de overheid moet de totstandkoming van ondernemingen die voor derden de bosbouwwerkzaamheden verrichten bevorderen en de samenwer-

Prof. ir. M. M. G. R. Bol, voorzitter KNBV vanaf najaar 1983.

king tussen de ministers van Landbouw en Visserij en van Economische Zaken betreffende het inlands hout moet geïntensiveerd worden. Verder dienden naar de mening van het Boschap maatregelen te worden genomen ter bevordering van de concentratie van het houtaanbod en van de industriële verwerkingsmogelijkheden van inlands hout.

In juni 1971 signaleerde de redactie enkele initiatieven tot samenwerking in de bosbouw (NBT 43: 121). Dat was onder meer op de Utrechtse heuvelrug en op de Veluwe. "Samenwerking tussen boseigenaren," betoogde de redactie, "kan zich toespitsen op verschillende onderdelen van de bedrijfsvoering. Zo kan men denken aan de inkoop van plantsoen, de verkoop van het hout, en de uitvoering van boswerkzaamheden. De prijs van de samenwerking," zo voegde de redactie er onmiddellijk aan toe, "is het verlies van een stuk zelfstandigheid. Daartegenover staan echter voordelen: betere plantsoenvoorziening tegen gunstiger prijzen, hogere houtprijzen, rationelere inzet van de factor arbeid – bij de snelle stijging van de lonen werkelijk van eminent belang – en meer mogelijkheden op het gebied van de mechanisatie."

In de rede van de voorzitter, ir. D. Sikkel, op de najaarsvergadering in 1971 viel het begrip Meerjarenplan Bosbouw (NBT 43: 256). Een commissie van het Boschap onder voorzitterschap van prof. Thurlings zou

hieraan werken. Maar toen het rapport op 6 februari 1974 verscheen heette het Beleidsprogramma voor bosinstandhouding en bosuitbreiding in Nederland (NBT 46: 160).

Eén conclusie was dat het bosareaal in de komende 25 à 30 jaar verdubbeld moest worden. Een aantal aanbevelingen was:

- Het bosbouwbeleid moet worden geactiveerd. Het moet niet alleen zijn gericht op instandhouding maar ook op uitbreiding van het bos. De toenemende hout-schaarste maakt het noodzakelijk dat er een EEG-bosbouwbeleid wordt ontwikkeld.

- De overheid zal zelf dienen te bebossen ten behoeve van produktie, milieu en recreatie en daarnaast zullen maatregelen moeten worden getroffen met betrekking tot het particuliere bosbedrijf, onder andere het verhogen van de herbeplantingsbijdrage tot 80%; het verstrekken van een instandhoudingsbijdrage naast de openstellingsbijdrage; het bewerkstelligen dat de fiscale faciliteiten in het kader van de Natuurschoonwet 1928 een reële betekenis behouden en het aanpassen van de inkomsten- en de vennootschapsbelastingwetgeving op het gebied van de bosbedrijfvrijstelling.

- Het verstrekken van een overbruggingsbijdrage gedurende tenminste 9 jaren aan grondeigenaren die gronden bebossen.

- Het elimineren van factoren, die de bosuitbreiding belemmeren, zoals een te stringente herplantplicht en een te stringente planologische regeling met betrekking tot het bodemgebruik.

- Het verdient aanbeveling een meerjarenplan voor de bosbouw op te stellen.

In september van dat jaar (1974) bestond Staatsbosbeheer 75 jaar. Op het feest werd namens de Vereniging aan de directie een eekklapper aangeboden.

Op de najaarsvergadering in 1975 kon de toenmalige voorzitter B. van Vloten melden dat de Bosbouwvoorlichtingsraad zoals die was voorzien in de Boswet door de minister van Landbouw en Visserij weer was ingesteld (NBT 47: 247 en 263). Uit de verschillen in samenstelling ten opzichte van de vroegere raad bleek volgens hem dat was gestreefd naar een breed samengesteld adviescollege waarin de verschillende belangenaspecten van het Nederlandse bos waren vertegenwoordigd. De taak van de raad was niet beperkt tot het gebied van de voorlichting zoals dat in het verleden het geval was geweest. Van Vloten, die namens de vereniging in de raad zou zitting hebben, zag hier grote kansen om bij te dragen tot de ontwikkeling van het bosbouwbeleid in Nederland.

De Studiekringdag in 1975 ging over "Het bos als levensgemeenschap – instandhouding en ontwikkeling." Het was, zoals studiekringvoorzitter C. P. van Goor zei, een eerste begin om door gezamenlijke studie en discussie trachten te komen tot een goed begrip

van en een juist inzicht in het biologische en ecologische uitgangspunt voor het beheren van bossen.

Belangwekkende onderwerpen waren het zichzelf handhaven van bos in de gematigde luchtstreken, de instandhouding van bos in de tropen, maar ook betekenis en gevolgen van menselijk ingrijpen voor de samenstelling en instandhouding van bossen, speciaal onder Nederlandse omstandigheden.

In 1976 kwam de noodsituatie in de Nederlandse bosbouw weer voor in de openingsrede van voorzitter Van Vloten op de voorjaarsvergadering (NBT 48: 158). Hij refereerde aan een onderhoud met de minister van Landbouw en Visserij waar deze laatste strekking van een nota van het Bosschap, waarin gerept werd van deze noodsituatie, onderschreef en zich bereid verklaarde te zoeken naar middelen om verbetering te brengen in de slechte toestand van de bosbouw. Een werkgroep van Bosschap en Staatsbosbeheer had hier inmiddels ook al rapport uitgebracht bij de minister – verheugend snel vond Van Vloten – maar de inhoud was helaas nog vertrouwelijk. Van Vloten vond het voor de bosbouw van het grootste belang dat een goede bosinstandhoudingsregeling werd getroffen waarmee een eind kon worden gemaakt aan de soms deplorabele onderhoudstoestand van de bossen en waarmee de werkgelegenheid in de bosbouw kon worden gestimuleerd.

In zijn openingsrede op de najaarsvergadering in datzelfde jaar kon Van Vloten vervolgens melding maken van het tot stand komen van de Beschikking Bos- en Natuurbijdragen (NBT 48: 257). Hij beschouwde de Beschikking als een instrument om een bosbouwbeleid te realiseren. Hij verwachtte dat dat beleid de basis zou vormen voor een verdere uitbouw, waarvoor naar zijn mening bij vergelijking met de situatie in de landbouw nog veel ruimte bestond.

1977 was een jaar waarin de visionaire allure van de regering (de woorden zijn van Van Vloten, de toenmalige voorzitter) onderstreept werd door het verschijnen van de Structuurvisie op het Bos en de Bosbouw, van de Visie op de Landschapsbouw en van de Structuurvisies Openlucht recreatie en Natuur- en Landschapsbehoud. In de Structuurvisie op het Bos en de Bosbouw werd aandacht gevraagd voor de verschillende functies van het bos. Verder werd aangegeven dat naast instandhouding en verbetering van het bos moest worden gestreefd naar uitbreiding van het bosareaal met een oppervlakte van ca. 50 000 ha, te realiseren tot 1990. Er werd verder gedacht aan een uitbreiding van het kapverbod, terwijl een herbezinning op het punt van de herplantplicht nodig leek.

Ook aan de planologische aspecten werd aandacht geschonken in het bijzonder de moeilijke relatie tussen de Boswet, de wet op de ruimtelijke ordening en de gemeentelijke kapverordening. In 1979 was de voorge-

nomen reorganisatie van het Staatsbosbeheer een onderwerp dat de gemoederen in de wereld van de bosbouw druk bezig hield. Al in 1975 had de vereniging als haar standpunt naar voren gebracht dat Staatsbosbeheer ongedeelde diende te blijven met een zelfstandige positie binnen het departement van Landbouw en Visserij. Op 3 september 1979 reageerde het bestuur op een uitnodiging van de bewindsman om commentaar te geven op de voorgenomen reorganisatie (NBT 51: 179 en 215).

In zijn commentaar sprak het bestuur de angst uit dat de besluitvorming bij de gereorganiseerde dienst door de opvallend gecompliceerde overlegorganen zo veel tijd dreigde te gaan vergen, dat niet tijdig die beslissingen genomen zouden kunnen worden die nodig zijn voor de voortgang van het werk buiten. "Bovendien," schreef het bestuur, "kan de situatie ontstaan dat de samenhang tussen de genomen besluiten buiten en het elders geformuleerde beleid niet meer waarneembaar c.q. duidelijk is."

Wat betreft de uitvoerende taken van het Staatsbosbeheer in de praktijk van alle dag viel het het bestuur op dat de NB-consulent, hoewel organisatorisch deel uitmakend van het Staatsbosbeheer, niet langer door de HID voor de landinrichting, grond- en bosbeheer zou worden gecoördineerd (voor de SBB-taken) maar wel als vertegenwoordiger van het departement van CRM leiding zou ontvangen van de op HID-niveau opererende inspecteur Natuurbehoud en Openlucht recreatie van CRM.

In zijn commentaar vroeg het bestuur zich tenslotte af waar het beleid nu gevormd zou worden en vroeg zich af of het gevolg niet zou zijn een tweeslachtig beleid in de provincie met betrekking tot bos, natuur en landschap.

In 1981 ging voorzitter A. J. van der Poel op de najaarsbijeenkomst in op het verschijnen van de drie groene structuurschema's (NBT 53: 348). Letterlijk zei hij onder meer: "In de beleids sfeer baart voor de bosbouw het verschijnen van de drie zogenaamde groene structuurschema's grote zorgen. Met name het Structuurschema Natuur- en Landschapsbehoud acht ik desastreuus voor de ontwikkeling van de bosbouw in Nederland. In dit Structuurschema wordt een beleid aangekondigd dat verstrekende gevolgen zal hebben voor het bosbeleid. Veel bossen worden volgens beleidsvoornemens gerekend tot natuurgebied, namelijk die bossen waar het accent natuur wordt toegekend." En daarmee gaf hij een aantal zaken aan die de Nederlandse bosbouw nog boven het hoofd hingen. Want de aanwijzing van De Utrecht, maar gelukkig ook positieve zaken als het Meerjarenplan Bosbouw zijn gebeurtenissen die volgden, maar die nog niet tot de historie behoren.